

бры-ты дѣла въ униженіе, но още и да ги почете. Цѣль-та му бѣше, оправдани чрезъ благодать-та да бждемъ плодоносни въ сяко дѣло благо. Богъ прати Сына си съ подобіе на грѣшна плоть, щото да ся изпълни въ насъ оправданіе-то на законъ-тъ, въ насъ, кои-то не ходимъ по плоть, но по духа (Рим. 8; 3, 4).

И на кжсо, разумъ-тъ на сичка-та ни бещѣда е да ся трудимъ да превъсхождаме въ добры-ты дѣла (Тит. 3; 8). Кои-то работы сж истинны, кои-то честны, кои-то праведны, кои-то чисты, кои-то любезны, кои-то славны, тѣхъ трѣбува прилѣжно да слѣдоваме (Фил. 4; 8). Но трѣбува да правимъ така, съ увѣреніе, че Богъ има правда да иска отъ насъ да му служимъ съ тѣлото си, и съ душа-та си; защото надлежимъ Богу, а не на себе-си. Трѣбува да го правимъ съ благодареніе, като чувствуваме, че съ това исполчаеме само длъжность на признателность. А помышленіе-то да струваме очищеніе за грѣхове-ты си, или да придобиемъ чрезъ наши-ты никакви служенія благодать-та на праведно противъ насъ разгнѣванный-тъ Създатель, това трѣбува да е далечъ отъ насъ; защото то е дѣло Христово, а не наше. Ные трѣбува да считаме себе-си като виноваты простены, и пріятны Богу само чрезъ жертва-та Іисусъ Христовъ, и задължены безмѣрно за тая неизреченна благодать да ся трудимъ да живѣемъ отъ сега за напредъ така, както да му угодяваме.

Аминь.

